

Naše vesnice

SVĚRADICE

Usnesení z 5. veřejného zasedání Zastupitelstva obce Svěradice konaného 26. 6. 2003

Zastupitelé obce

I) Schvalují:

- 1) Smlouvu o pronájmu provozovny kadeřnictví s novou kadeřnicí Stanislavou Hájkovou
- 2) Průjezd obcí Svěradice při uzavírce silnice II/188 ve dnech 19.8. až 22.8. z důvodu opravy železničního přejezdu Velký Bor
- 3) Vypracování pasportu k legalizaci 5. a 6. vodovodního vrtu
- 4) Souhlas s pronájmem pozemku pč. 96/13 v k. ú. Svěradice u čp. 120
- 5) Souhlas s napojením přepadu od domovní ČOV čp.4 do obecní kanalizace
- 6) Smlouvu o dílo č. 05/NO/3 pro zpracování projektové dokumentace rybníka „U Jámy“

II) Berou na vědomí:

- 1) Projednání rozpracovaného konceptu územního plánu obce
- 2) Dotaci z Programu podpory stabilizace venkovských oblastí Plzeňského kraje ve výši 200 tis. Kč na dokončení kanalizace u čp. 3
- 3) Zprávu o ukládání jaderného odpadu v lokalitě Pačejov
- 4) Informaci o hlasování v referendu v naší obci
- 5) Žádost o dotaci na lesy
- 6) Odklonění dopravy s průjezdem obcí Svěradice v období 1.7. až 31.12. 2003 z důvodu opravy železničního mostu v Horažďovicích předměstí a informaci o následné opravě používané cesty Svěradice – Komušín
- 7) Veřejnou vyhlášku o zahájení řízení o pozemkových úpravách v k. ú. Svěradice
- 8) Informace o oslavách padesátého výročí založení fotbalového klubu
- 9) Vydání dalšího čísla obecních novin
- 10) Informaci o konání okresní hasičské soutěže
- 11) Zápis z pátého jednání Sdružení obcí Radina
- 12) Zapsání MŠ do obchodního rejstříku
- 13) Dotaci z POV pro několik obcí na akci „Obnova památek podél cyklotras“ ve výši 140 tis. Kč pro Zájmové sdružení osob Prácheňsko, z jejíž poměrné části obec Svěradice opraví tři křížky

III) Ukládají

- 1) Do 20.července budou v obci přezkoušeny hydranty, odpovídá Ladislav Hlína

Díky paní Švejdová!

Díky finančnímu daru paní Marie Švejdové z Plzně, o kterém jsme se již dříve zmínili, uvidí návštěvníci pouťové mše oltář v kapli sv. Bartoloměje v novém rouše. Červené apendium s ozdobně vyšitým nápisem „Svatý Bartoloměji, oroduj za nás“, které obepne oltářní stůl je doplněno i novou příkrývkou. Obě tyto dekorativní oltářní doplňky zhotovily šikovné ruce sestřiček Kongregace sester Nejsvětější Svátosti v Českých Budějovicích.

NAŠI JUBILANTI

V měsících srpnu, září a říjnu oslaví významná jubilea několik našich spoluobčanů. Přejeme jim hodně zdraví a pohody do dalších let!

Srpen

Panuška Bohuslav	7. srpna	76 let	Pleyer Gerhard	27. srpna	63 let
Zachová Emilie	8. srpna	73 let	Krliš František	27. srpna	62 let
Smišková Marie	12. srpna	72 let	Větrovcová Milada	28. srpna	63 let
Panušková Marie	22. srpna	73 let	Broučková Marie	31. srpna	69 let
Červený František	25. srpna	65 let			

Září

Kandr Václav	4. září	70 let	Větrovec Václav	17. září	61 let
Šajánek Stanislav	6. září	67 let	Forejtová Miloslava	20. září	67 let
Smitková Marie	8. září	66 let	Straňák Tomáš	21. září	66 let
Štěchová Otýlie	9. září	70 let	Smitka Josef	22. září	69 let
Chalušová Božena	16. září	80 let	Petschová Květoslava	29. září	63 let
Hausnerová Ludmila	17. září	61 let	Forejt Václav	30. září	72 let

Říjen

Jírovec Karel	18. října	82 let	Brejchová Božena	23. října	75 let
---------------	-----------	--------	------------------	-----------	--------

ÚVAHA O POČASÍ A JEHO PROMĚNÁCH

„Takové sucho nepamatuji.“ Tato slova slyšíme nyní často. Zatímco máme v živé paměti obraz loňských pustošivých povodní, letos neprší. Blatná, která v minulém roce byla tak krutě povodněmi postižena letos zápasí s nedostatkem pitné vody. Ale nejen Blatná, ani my na tom nejsme dobře. A tak jsem zalistoval ve svém archivu, abych se podíval na některé extrémy, které počasí v minulosti přineslo. Údaje jsou vesměs z farních kronik.

- v letech 1746 - 1747 - 1748 panovalo katastrofální sucho, ceny obilí se až zpětinásobily
- 1. - 5. září 1749 přilétly na Nepomucko a Blatensko hejna kobylek, které při letu „zastínily oblohu tak, že bylo šero“. Škody byly tak veliké, že se v postižených místech nic nesklízelo. V Čížově na Blatensku byly celý měsíc.
- v roce 1759 napadalo hodně sněhu, ale podle pořekadla „hodně sněhu, málo vody“, bylo pak celý rok takové sucho, že vyschla i koryta některých řek. První déšť přišel až 15. září.
- 7. 7. 1854 zasáhla velké území Čech prudká bouře, doprovázená krupobitím a vichřicí, která na mnoha místech zcela zničila úrodu, potrhala mnoho doškových střech a „vymlela“ v polích a cestách spousty strží. Podobná bouře byla též 19. 7. 1903.
- 6. - 7. května 1874 dva dny a dvě noci nepřetržitě sněžilo. Sníh rozlámal tisíce lesních, ale i ovocných stromů.
- 11. 8. 1925 zasáhla prudká bouře velkou část Čech a zařadila si i na Horažďovicku. Stržen byl mlýn „Kutil“ u Slatiny a utopeného mlynáře našli až u Babin. Stržen byl i svéradický mlýn a zcela strženy mosty přes Březový potok na silnicích Velký Bor - Svěradice a Velký Bor - Holkovice.
- v roce 1947 již od jara bylo katastrofální sucho, jarní obiloviny se téměř nesklízeli, nebylo co krmit. Ve Svěradicích velká část hospodářů jezdila pro vodu do Stašina a přírodních studní „U Brůtka“ a „U kříže“.
- 6. května 1957 prudká bouře s krupobitím, při níž za dvě hodiny spadlo přes 100 mm srážek zcela zničila úrodu. Od Radiny i od Stašina a Kutily se převalila ohromná povodeň. V Babíně a ve Svatém Poli rozbily kroupy přes 80 % všech taškových střech.

Takže co říci na závěr? Extremní výkyvy počasí byly od nepaměti. Jenže nyní prý mají být stále!!!

NEDOŽITÉ DEVADESÁTINY PANA KARLA KLEČKY

Pan Karel Klečka ze Svěradic č. p. 63 by se 19. 10. 2003 dožil devadesáti let. Zařadil by se tak mezi ty, kterým je dopřáno dožít se vysokého věku v dobrém fyzickém i duševním zdraví. Letos v červenci se bohužel jeho pozemská životní pout' uzavřela. Pojďme tedy alespoň se synem Karlem a snachou Evou zavzpomínat na některé úseky jeho života.

„Otec se narodil v r. 1913 ve Svěradicích v rodině rolníka. Měl tři sourozence, dvě sestry a bratra, z nichž dvaadevadesátiletý František, hodinář, byl ještě svému bratrovi na pohřbu. Otec velice rád vzpomínal na vojenská léta v Písku,“ pokračuje ve vypravování syn Karel. Na vojně se měl dobře. Dělal „lapiducha“ (zdravotníka) a přátelství z vojny s panem Jindrou a jeho rodinou vydrželo oběma i do civilního života. Což potom, když se ve vojenské nemocnici dostal ke štábnímu kapitánovi Polánkovi, který se mladého Karla vyptával odkud pochází. Jaké bylo překvapení obou mužů, když se domluvili, že i kapitán Polánka má svěradický původ. Teď teprve nastaly dobré časy. Kapitán Polánka si svého „krajana“ hýčkal v podobě dobrého proviantu, nebylo nouze o párky apod.“

„Po návratu z vojny hospodařil doma se svým otcem. V roce 1941 se oženil s Marií Kubešovou z Malkova, která byla o pět let mladší. V roce 1946 mu zemřel otec a tak se ujal hospodářství sám.

Práce v zemědělství ho těšila, vzpomíná Karel, znalosti si ještě rozšířil v Hospodářské škole ve Strakonících.

Jak velké bylo hospodářství pana Klečky, ptám se Karla. „Z 25 ha tvořil 2,5 ha les. V maštali byly vždy 2 páry koní a když měli třeba 3 hřibata bylo na 7 kusů koňského radost se podívat. Hovězího dobytka míval otec tak kolem 23 kusů, pak 2 prasnice a prasata na výkrm.“

„Když se v roce 1952 zakládalo v naší obci JZD bylo mi 10 let a mojí sestře Maruš 12 let. Bratr Vašík našim zemřel, když mu byl asi rok. Stále vidím, jak jsme brečeli a měli strach, že nám tatinka odvedou četníci. Ti stáli na dvoře spolu s tehdejšími představiteli místního národního výboru a stavěli před otce 3 možné alternativy: buď podepsat vstup do JZD, nebo zaplatit 80 tis. Kč nebo se nechat vystěhovat. Navíc četníci přišli vlastně zjišťovat, proč otec nenastoupil do vězení na Bory do Plzně, kam dostal povolávací příkaz. Otec si vzal jeden den na rozmyšlenou a odjel na radu ke svému švagrovi, učiteli Kubešovi do Zahorčic. Ten mu řekl: „Karle, všechno si rozvaž, čeho si víc vážíš, jestli rodiny nebo majetku, komunisti budou u moci stejně a jestli si chceš nechat rozbít rodinu, nech se vystěhovat, ale o majetek přijdeš stejně a rodinu si rozbiješ.“ Tak otec vstup do JZD podepsal. Nejdříve jezdil s koňmi, později dělal skupináře a pak až do odchodu do důchodu skladníka. V JZD pracoval stejně poctivě jako na svém. Konečně tak zpočátku pracovali všichni ti staří zemědělci, protože měli k půdě lásku a vztah, a jinak to ani neuměli. Práce v zemědělství, to byla jejich radost.“

A jaký byl pan Karel Klečka člověk? Jaké měl vlastnosti? „Především byl velmi rozvázný a snášenlivý,“ vzpomíná syn Karel. „Nepamatuji se, že by se s někým někdy pohádal nebo měl s někým nějaké spory.“ „Za celou dobu, co jsem tady u Klečků,“ říká snacha Eva, „jsem od dědy neslyšela hrubé slovo. A měl moc rád fotbal, zvláště ten svěradický,“ pokračuje. „S fotbalistama jezdil i na jejich výjezdní zápasy, jednou jsme všichni byli až v Karlových Varech. Vzpomínám si, že babička vždycky říkala, že děda nedá pokoj s fotbalem, ani když je doma návštěva. To se vždy koukal nějak vykrotit, až se mu to povedlo,“ dodává Eva. „Také velmi rád chodil na Velký Bor do kostela, později ho vždycky vozil Karel.“

Svou lásku věnoval už jako dědeček svým čtyřem vnučatům a dočkal se i šesti pravnoučat. „Ještě loni na podzim pomáhal při vybírání brambor a sekal kosou“, vzpomíná Eva. „Ani jedenkrát, co pamatuji, si přes den nelehl. Pořád chtěl něco dělat. Jeho radostí byla, kromě rodiny, zahrada, stromy a „dobyteček“.

„A jaký to byl zpěvák,“ říkám sama, „nikdy nezapomenu, jak při jednom sezení v místní hospodě došlo i na zpívání a jak pan Klečka sypal z rukávu jednu písničku za druhou, znal všechna slova a jeho krásný zvukový hlas neměl konkurenci. Jeho oblíbenou písní byla „Tam u píseckých kasáren“. Jak jinak, když víme, jak na Písek rád vzpomínal. Tenkrát jsem mu slibovala, že přijdu a zapíši ty krásné písničky, které šly přímo ze srdce.“

Bohužel k tomu už nedošlo a tak alespoň tímto malým ohlédnutím splácím nesplněný slib panu Karlu Klečkovi, kterého jsem si velice vážila, kterého jsem vždy ráda potkala, protože z něj vyzařovala prostota a životní moudrost se zvlášť milým jassem v očích.

Vážený pane Klečko, vy už jste nyní tam, kam my všichni směřujeme. Nemám na mysli pouze hrob, ale život ve věčné radosti a lásce spolu se všemi, které jste měl rád. Prosím, držte nám tam místo.

maš

50. let fotbalu ve Svěradicích – 4. část

Před sezónou 1983-84 se kádr velice výrazně posílil a to zejména na pozici gólmana, kterou zaujal bývalý internacionál Pepa Čaloun. Dále se v kádru objevil Homolka, vojáci Horák a Šurina a později ještě přichází kanonýr Pepík Kohout. Výbor i trenéři se netajili s tím, že cílem by měl být boj o čelo tabulky a když to trochu půjde, pokusit se o postup do divize. Začátek vyšel skvěle a dlouho jsme vedli tabulku bez ztráty bodu. Pak však přišel nečekaný debakl ve Staňkově 1:6, dále 3 remizové zápasy a to stačilo, aby se o jediný bod před nás dostalo Dynamo ZČE Plzeň. Po tvrdé zimní přípravě, která vrcholila tradičním soustředěním na šumavském „Brčálníku“ se mužstvo s velkým odhodláním vrhlo do jarních bojů. Tuto část jsme sehráli opravdu výtečně a protože náš největší rival v závěru několikrát zakolísal, nebylo o našem prvenství ve skupině „B“ západočeského krajského přeboru, nejmenších pochyb. Teď nás čekala kvalifikace s vítězem skupiny „A“ a tím byla Slávie Karlovy Vary. První zápas se hrál v Karlových Varech a naši hráči po bojovném výkonu uhráli bezbrankovou remizu. O týden později se přišlo na odvetný zápas do Svěradic podívat neuvěřitelných 2.800 diváků. Domácí mužstvo bylo celý zápas lepší a zaslouženě zvítězilo 2:1. Se závěrečným hvizdem pak začali mohutné oslavy tohoto mimořádného úspěchu, který se nesmazatelně zapsal do dějin nejen svěradické kopané, ale vlastně i okresu Klatovy a celých západních Čech. Připomeňme si jména fotbalistů, kteří v těchto dvou zápasech nastoupili: Čaloun, Zuklín, Horák, Skalník, Míčka, Nižňanský, Čadek, B.Pavlovský, J.Kohout, Krejčí, Homolka, Šurina a Zeman.

První divizní sezónu v historii našeho fotbalu jsme začali zápasem v Prachaticích a díky bojovnému výkonu se podařilo přivést cenný a vlastně i historický bod. Za týden pak přišlo i první divizní vítězství, když se nám na domácím hřišti podařilo porazit ČZ Strakonice v poměru 3:2. Tento zápas ukázal, že na divizní soutěž je mužstvo perfektně připraveno a to nakonec potvrdil i bodový účet na konci podzimní části – 18 bodů a 4. místo. Už takhle nádherný úspěch se podařilo na jaře 1985 ještě vylepšit a pohled na konečnou tabulku doslova vyrážek dech: Sokol Svěradice – 2. místo – 34 bodů !

Po tak dobrém premiérovém vystoupení v divizi si mnozí říkali, že s takovým mužstvem se dá určitě hrát i o vyšší soutěž. Cítili to i trenéři, hráči i členové výboru. Za pravdu všem pak dávali samotné výkony mužstva na podzim 1985 a v závěru listopadu byl pohled na tabulku ještě příjemnější než před půl rokem, teď jsme byli opravdu na samém vrcholu. Bohužel ke zklamání nás všech, se jaro nepovedlo tak, jak jsme všichni očekávali nebo si přáli a nakonec na nás zbyla „jen“ bronzová příčka. Bylo to trošku zklamání, ale co jiných „mančaftů“ by si takové umístění přálo a nedosáhlo na něj.

O to více se zdravě našťvané mužstvo připravovalo na další sezónu 1986/87. Znovu se plánovalo, že by se mohlo hrát o postup, ale při pohledu na seznam účastníků divize sk. A bylo jasné, že takových uchazečů bude více. Podzim jsme rozjeli již tradičně dobře a střídali jsme se ve vedení s rezervou Bohemians a ze zadu na nás zle doráželi Tábor a Milevsko. S přibývajícými zápasy se však náskok pražského mužstva začal zvyšovat a bylo jasné, že s tímto konkurentem budeme jen těžko držet krok. V půlce soutěže činila naše ztráta 9 bodů a na jaře i přes naši veškerou snahu narostl rozdíl až na propastných 14 bodů. Stříbrnou pozici jsme však uhájili s přehledem a všechny nás hřál hezký pocit z několika velmi vydařených zápasů. Nade všechny je třeba vyzdvihnout úvodní jarní zápas, ve kterém jsme doslova deklasovali ČZ Strakonice výsledkem 8:1. Za tři divizní ročníky jsme 2x stanuli na druhém místě a jednou na třetím, co k tomu dodat? Nezbyvá než napočtvrté dokázat všem, že tentokrát jsme opravdu nejlepší.

Do naší skupiny přibyl další těžký protivník, juniorka Slávie Praha. A právě s tímto klubem jsme od prvních zápasů podzimu 1987 sváděli urputný boj o čelo tabulky. Vzájemný souboj jsme pak na domácí půdě před obrovskou návštěvou vysoko vyhráli v poměru 3:0 a to se v závěru ukázalo jako rozhodující. Poslední podzimní zápasy se dají charakterizovat příslovím: „když se dva perou, třetí se směje“ – na podzimním trůně se totiž nakonec usadilo mužstvo VS Tábor. Na jaře se pak odehrával nádherný souboj mezi touto silnou trojkou, která se střídala na čele tabulky. Skoro každý víkend byl ve vedení někdo jiný, občas zaváhal jeden, pak zase další a před posledním kolem bylo jasné, že o postupu se rozhodne už jen mezi dvěma a to hned v přímém souboji. Do pražského „Edenu“ jelo mužstvo Svěradic s vědomím, že nesmí prohrát o víc než 2 branky, což by znamenalo vítězství

v soutěži a postup. Na „zápas století“ odcestovalo velké množství našich fanoušků, kteří celý zápas naše fotbalisty neúnavně povzbuzovali a ti se jim odměnili výborným výkonem, podloženým velkou bojovností, která šla místy až za hranice jejich možností. Po bezbrankovém poločase docházeli našemu mužstvu v závěru síly a dovolili domácím vstřelit dvě branky a to ještě neproměnili několik vyložených šancí. Nakonec silně posílená Slávia třetí branku nevstřelila a po závěrečném hvizdu propukla v našem táboře obrovská radost. To byl signál k oslavám největšího postupu v dějinách svéradické kopané. A pak už se jen slavilo a slavilo.....

vdu

Ohlédnutí za oslavami 50 let fotbalu ve Svěradicích

Máme-li to říci jednou větou - byly důstojné a úspěšné, jak svým průběhem, tak dobrou účastí. Zejména si ceníme toho, že přijel velký počet bývalých členů TJ Sokol, těch, kteří stáli u skromných začátků fotbalu ve Svěradicích a kteří položili základy jeho pozdější slávy. Trochu zklamáním byla malá účast zejména hráčů, kteří se na divizní i druholigové a zejména pak úspěšné fotbalové éře Sokola v Českém poháru podíleli. Průřez uplynulými padesáti lety dokumentovala i dobře připravená výstava s mnoha fotografiemi a dobovými dokumenty. To, jaká fotbal je krásná hra, dokumentovalo i závěrečné utkání našich fotbalistů s Internacionály Sparty Praha. Součástí těchto oslav byl i zájezd našich mladých fotbalistů do SRN a jejich návštěva u nás. V této souvislosti patří velké poděkování panu Ing. Vaňkátovi, který uhradil veškeré výlohy zájezdu a navíc oběma našim družstvům daroval krásné fotbalové soupravy. Výbor děkuje i všem ostatním sponzorům za finanční i věcné dary, kterými přispěli k těmto oslavám.

jsm

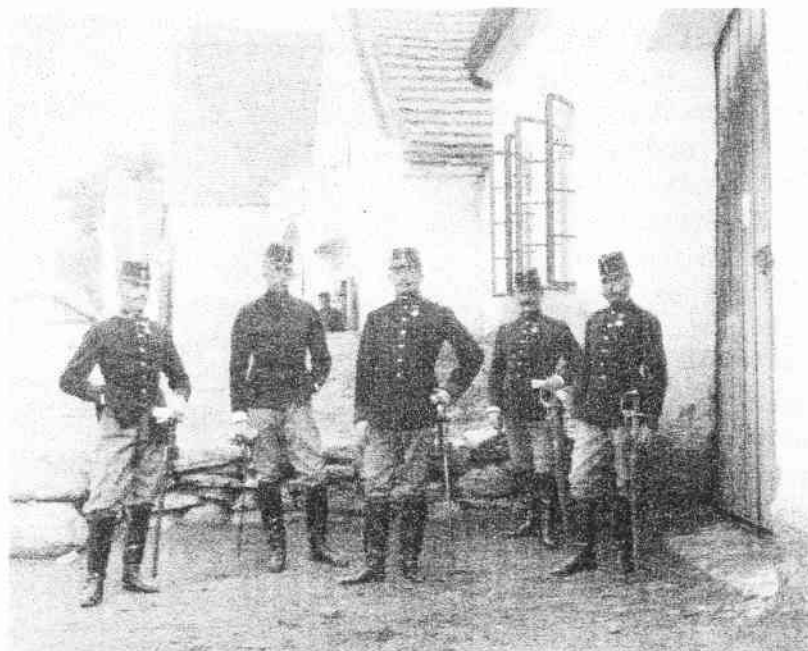
Pozvání na dvě výstavy o pouti 24. srpna

"Padesát let fotbalu ve Svěradicích"

je název výstavy, která na šesti panelech, zejména fotografiemi, ale i písemnými dokumenty přiblíží návštěvníkovi úspěšnou půlstoletou činnost TJ Sokol, později FK Svěradice. Samostatná část výstavy je věnována Františku Pavlovskému a jeho přínosu pro svéradický fotbal.

"Sto pět let dělostřelecké střelnice Horažďovice - Svěradice"

je název druhé výstavy. Občas se ještě na polích okolo Svěradic najde nevybuchlý dělostřelecký granát, který přivolání pyrotechnici likvidují. Právě před 105 lety, roku 1898 byl první rok, kdy svoji činnost zahájilo dělostřelecké cvičiště Horažďovicko - Svěradice, které zasahovalo do území katastru 10 vesnic. Více než stovka důstojníků, jeden a čtvrt tisíce vojáků a téměř tisícovka koní se v roce 1898 zúčastnila prvního cvičení c. a k rakouského dělostřelectva. Na výstavě návštěvník získá přehled o rozsahu území cvičiště, uvidí jedinečné dobové fotografie a písemnosti, vojenské mapy, starou munici a jiné zajímavosti. Cvičiště ukončilo svoji činnost před II. světovou válkou.

Důstojníci c. a k. dělostřelectva před hospodou ve Svěradicích

7.VIII.1898

jsm

JOSEPH W. KOVARICK

V dnešním příspěvku vás seznámím s osudy dalšího člena rodu Kovaříků ze Svěradic, Josepha W. Kovaricka. Byl dalším Američanem, který po roce 1990 hledal ve Svěradicích původ svého rodu.

Bylo to jednoho podzimního dne, když před naším domem zastavilo vícemístné auto pražského Čedoku doprovázené panem Štěchem a panem Kovaříkem. „Prý tito Američané hledají rodný dům jejich předků“ pravili. Usměvavý, asi sedmdesátiletý pán, se širokým úsměvem, který z auta vystoupil, držel v roce kopii staré fotografie a stále opakoval „House Kovarik“ - dům Kovaříka. To již předtím si celá skupinka prohlédla a nafotila dům, který v prvopočátku "místní", podle fotografie určili. Byl jim dům čp. 65, ve kterém dnes bydlí známý "pistolník" Jirka Váňa, bývalý reprezentant ČSR ve střelbě pistolí. Po prostudování obrázku jsme však zjistili, že správný rodný dům je dům čp. 89 „U Vitochů“ (lupou se nakonec nechalo na fotce zjistit číslo na štítu domu). V té době byl již dům ve vlastnictví manželů Willyho a Květy Petschových ze SRN. Jelikož byl k dispozici klíč, prohlédli si Američané celý dům, kolnu, stáj, vše si nafilmovali a nakonec s dojetím zůstali stát na dvorku. Vždyť po téměř stu letech, stál Joseph Kovarick se svoji ženou Barbarou, a jednou ze tří dcer, Paulou a jejím manželem, na rodné půdě domu svého otce Václava Kovaříka. Neubránili se slzám ...

Václav Kovařík odešel do Ameriky v roce 1895. Bylo mu 18 let a jeho odchod byl motivován dvěma důvody - nechutí nastoupit do c. a k. rakouské armády a cestou za prací. Před odchodem se celá rodina nechala vyfotografovat před svým domem. (tehdy tam ještě byl malý rybníček). Zanedlouho, po smrti maminky, odešel do USA i jeho otec a mladší bratr. Václav Kovařík, vyučený krejčí, těžko v Americe začínal, ale svoji pracovitostí, houževnatostí a umem se brzo v krejčovském řemesle propracoval na špici a stal se známým dodavatelem noblesních zakázkových obleků. Prodával je ve státech Tennessee, Virginia a New York. Léta šetřil dolar k dolaru a až když se v 46 letech oženil, koupil farmu o 260 akrech půdy v Stroudsburgu v Pensylvanii. Na ní se svoji rodinou hospodařil. Mezi těmi, kdo farmáři pomáhali, byl i syn Joseph a jeho bratr.

Joseph W. Kovarick s manželkou Barbarou při první návštěvě Svěradic

Syn Joseph W. Kovarick, student univerzity a americký vlastenec, prodělal druhou světovou válku jako poručík amerického letectva v karibské oblasti. Díky svým vojenským schopnostem se za 43 let profesionální vojenské služby propracoval do jedné z nejvyšších hodností - generálmajora US Force a velitele letectva v Jižním Pacifiku. Na vojně se v roce 1946 seznámil se svoji ženou Barbarou. Mají spolu tři dcery, Paulu, Sussan a Beverly. Po svém odchodu z armády do penze učil ještě několik let jako profesor chemie na univerzitě, kde rovněž pracoval jako vědecký pracovník.

A co se stalo s farmou? Velkou část manželé Kovarickovi prodali. Dnes jsou pozemky, kde pěstovali převážně kukuřici, zastavěny městem Stroudsburg. Část pozemku o výměře asi 8 -10 ha si ponechali a vybudovali na něm rekreační sídlo s nabídkou ubytování, rekreace, vodních ploch a sportovišť. Zde se také generál Kovarick věnoval svému velkému hobby - vaření pro rodinu a rekreanty. V roce 2002, když manželé Kozovi, při své cestě po národních parcích USA, rodinu Kovarickových navštívili, byli velmi mile přivítáni. V roce 2003 Kovarickovi celý tento areál prodali a odstěhovali se na Floridu. Na jistě zasloužený odpočinek

Při své druhé návštěvě Svěradic bylo Josephu W. Kovarickovi uděleno čestné občanství. Bylo to v den státního svátku České republiky - 28. října 1995. Ten den se světil a vyzdvihl na věž kaple sv. Bartoloměje zvon Václav, na jehož pořízení J. W. Kovarick daroval částku 2100 USD. Příští informaci o potomcích našich vystěhovalců budeme věnovat paní Lois Smisek Owen.

BARTOLOMĚJSKÁ POUŤ Svěradice 22. – 24. 8. 2003

PROGRAM:

PÁTEK 22. 8. v 17.30 h. - Stará garda Svěradice – Čaloun Stars team
ve 21.00 h. - DISCO Kulturní dům

SOBOTA 23.8. v 13.00 h. - FK Svěradice B – Sokol Nezamyslice B - fotbal IV. tř. okresu
v 15.30 h. - FK Svěradice – Rapid Plzeň – krajská soutěž dorostu
ve 20.00 h. - Poutová zábava v KD – hraje SAFÍR

NEDĚLE 24.8. v 9.30 h. - Poutová mše svatá v kapli sv. Bartoloměje
v 11.00 h. - Otevření dvou výstav v budově Obecního úřadu
- 1953 – 2003 padesát let fotbalu ve Svěradicích
- 105 let dělostřelecké střelnice na Horažďovicku – Svěradice
od roku 1898 střelnice c. a k. rakouského od r. 1924 čl. dělostřelectva
v 16.00 h. - FK Svěradice - Sokol Nezamyslice - fotbal OP mužů

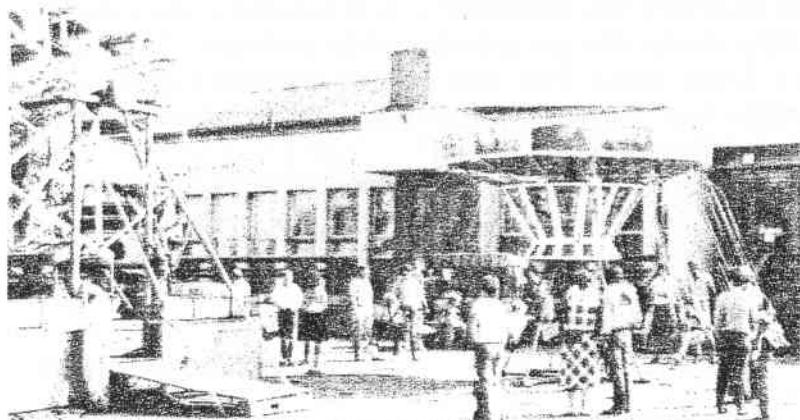
Vyhlídkové lety nad Prácheňskem v sobotu 23. 8. od 14 hod., v neděli 24. 8. od 10 hod.
start na letišti ZD Svěradice - příjezd k letišti ze silnice
Svěradice – Velký Bor - vjezd na letiště značen ukazateli

Vyjížd'ky v kočáru a jízda na koních – zajišťuje Jezdecká stáj p. Dufka
neděle od 10 hod. - louka u nohejbalového hřiště

VELKÝ LUNAPARK Tříska Strakonice pátek – neděle - autodrom, irská lavice,
stánky, kolotoče, houpačky a jiné atrakce pro děti a dospělé

Přijďte se rozloučit se žhavým létem!
Navštivte tradiční Bartolomějskou pouť ve Svěradicích!
Konec prázdním a předzvěst přicházejícího podzimu!

Jak se dříve „poutovalo“

BARTOLOMĚJSKÁ POUŤ

Svéradická pout' je pout' "svatobartolomějská". To proto, že na Kosteliku, pěkném návrší nad Svéradicemi stojí "kostelík" (kaple) sv. Bartoloměje, apoštola. V kalendáři civilním i církevním je toto jméno uvedeno na den 24. srpna. V letošním roce připadá tento den na neděli, takže stanovení "nedělního" konání této poutě bylo v tomto roce velice jednoduché.

A tak na Poutní slavnosti ke cti sv. apoštola Bartoloměje (hlavního nebeského patrona - ochránce obce Svéradice) se sejdem ve **Svéradicích v neděli 24. srpna 2003 v 9.30 hodin** v hezkém kostelíku sv. Bartoloměje na návrší Kosteliku a věřme, že za příznivého počasí a i za hojné účasti poutníků z blízka i z dálky a samozřejmě hlavně osadníků domácích.

Neznalým k poučení a ostatním k připomenutí něco málo a stručně o našem poutním oslavenci, milém svatém Bartoloměji. To hlavní o něm známe z Knihy knih, Bible, něco z legend, z různých "Životů svatých" a něco od historiků prvních staletí. Uvedu zde zpracování těchto pramenů, jak můžeme číst v knize "Naše světla" (Čtení ze životů svatých, vyd. r. 1947).

Šlechetný izraelita Natanael odpočíval jednoho dne v Káně galilejské pod stromem fíkovým. Jako mnozí jiní zbožní krajané toužil po Mesiáši a modlil se, aby Bůh ho již poslal na svět. Tu přišel k němu přítel Filip z Betsaidy, jenž se nedávno stal učedníkem Ježíšovým a zvěstoval mu radostnou zprávu: "Nalezli jsme toho, o kterém psal Mojžíš v Zákoně a proroci. Je to Ježíš, syn Josefův z Nazareta." Slovo Nazaret zarazilo Natanaela. Galilea byla u horlivých židů v neváznosti. Říkávali: „Žádný prorok nepříjde z Galileje.“ Zvláště nepatrné městečko galilejské Nazaret bylo u pravověrných židů v opovržení. Proto Natanael namítl: „Může z Nazareta přijít něco dobrého?“ Ale Filip, který byl slovy Ježíšovými hluboce přesvědčen, nedal se do dlouhých řečí, ale vzal váhavého pochybovače za ruku vyzval ho: „Pojď a podívej se!“

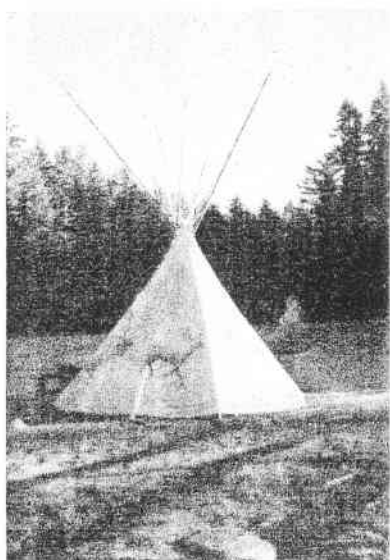
I šel Natanael zvědavě a toužebně, a když oba přátelé přicházeli k Ježíšovi, ukázal Spasitel na něho a řekl: „Hle pravý Izraelita, v němž není lsti.“ Udivený Natanael, když uslyšel tuto chválu, řekl: „Odkud mne znáš?“ A Ježíš mu odpověděl: „Dříve, než tě Filip zavolal, když jsi byl pod fíkovníkem, viděl jsem tě.“ V tu chvíli osvícen Natanael světlem Boží milosti poznal vševedoucnost božského Mistra a již nepochyboval, nýbrž vyznal nadšeně svou víru: „Mistře, ty jsi Syn Boží, ty jsi král izraelský!“ Ježíš odpověděl: „Proto věříš, že jsem ti řekl: Viděl jsem tě pod fíkovníkem? Uvidíš ještě větší věci.“ Od té chvíle zůstal Natanael s Kristem Pánem. Byl od něho povolán do sboru dvanácti apoštolů a provázeje ho všude, vídal divy a slyšel svaté jeho učení.

Natanael slul po otci Bartoloměj (Bar- Tolomai, t. j. syn Tolomajův) a po tímto jménem je uváděn v seznamech Ježíšových apoštolů. Světlo víry Kristovy nesl do vzdálených zemí na Východě. Konečně přišel do Velké Armenie. Podání vypravuje, že král této země, jménem Polimeus, měl dceru, která tak zuřila, že musila být řetězy spoutána. Když o tom Bartoloměj uslyšel, vešel ke králi a slíbil mu, že ve jménu Ježíše Krista dceru jeho uzdraví, jestliže on přijme víru křesťanskou. Král ochotně svolil. I modlil se apoštol nad nemocnou dívkou a zbavil ji zlého ducha. Div ten způsobil veliké podivení, a král i celý jeho dvůr i obyvatelé dvanácti měst uvěřili v Krista Ježíše. Tím však popudil Bartoloměj proti sobě modloslužebné kněze, kteří způsobili, že králův bratr Astyages, zarytý pohan, dal apoštola uvěznit, ukrutně zmučit, kůži s těla jeho stáhnout a konečně Wavou dolů ukřižovat.

V jiném „životopise“ je ukrutnost mučitelů svatého apoštola popsána slovy: ... kati mu dělali kůži těla..... A z toho bych vyšel k vyslovení aspoň nějakého závěrečného poutního poučení, že tady (na té pozemské pouti) nejsme proto, abychom jeden druhému „dělali kůži z těla“, jeden druhého tak či onak odírali, ale abychom si navzájem pomáhali - jak, co, kdy a kde můžeme.

Stanislav Bušta

Cesta Amerikou a návštěva patnácti národních parků – 4.

A tak pokračujeme dál, až do Národního parku Mount Rainier, ustanoveného parkem v roce 1899, ve státě Washington. Hora Rainier je sopka, naposledy aktivní před 100 lety, dominující svou výškou, přes 5 200 metrů, širokému okolí. Vrchol je pokryt ledovci a nedostupný pro normální smrtelníky. V okolí jsou ale krásné túry loukami, pokrytými Alpskou květenou a lesy se stromy staršími přes tisíc let. Dýcháme příjemný, čistý vzduch a do paměti si ukládáme podobu hory Rainier, o které bylo řečeno, že nerada ukazuje svůj vrchol a často se nechává zahalovat mraky.

Na cestě do dalšího Národního parku Olympic jsme se zastavili na malém ostrově jménem Vashon, ležícím naproti městu Seattle, ve státě Washington. Chtěli jsme poznat atmosféru místa, kde v letech 1944 až 1957 žila a své knihy

hora Rainier v národním parku Mount Rainier

psala americká spisovatelka Betty MacDonald. Bohužel, ostrov se od doby, kdy zde Betty žila, velice změnil. Dnes je to přelidněný kousek země, kde každá druhá ulice je soukromá, se zákazem vstupu. V místní knihovně nám ochotná paní knihovnice namalovala mapku, jak najít dům, kde Betty žila, ale bohužel, poslední majitel tohoto domu měl zrovna v tento den pohřeb. Takže byl zcela nevhodný den na to, abychom se okolo domu procházeli. Chtěli jsme se podívat alespoň s povzdálí, ale tak jsme se zamotali do všech těch zákazů vjezdu, že jsme byli rádi, když jsme se dostali zpět do města. Za odměnu jsme poté strávili noc v místním kempu v pravém, nefalšovaném indiánském stanu – teepee.

jpk

NAKUPUJEME V KONZUMU

Abychom si udrželi dobrou kondici, měli bychom pravidelně cvičit, vyhýbat se stresu a jíst vyváženou, pestrou stravu. A to chce nakupovat v dobrém obchodě. V naší vesnici již čtyři měsíce nakupujeme v Konzumu. A jak jsou naši občané spokojeni, na to jsem se zeptala čtyř žen a jednoho muže.

Všichni se shodli na tom, že nás obsluhují schopné prodavačky, a to jak vedoucí prodejny pí. Jarka Jiřincová, tak i nová prodavačka pí. Hanka Korbelová. Jsou usměvavé a velice ochotné. Rovněž sortiment zboží se vyrovná řadě prodejen v Horažďovicích. Všeho dost říká jeden z dotázaných, ale některé výrobky jsou drahé a od Konzumu se očekávaly ceny nižší.

Inu nemáme tady Penny-market a záleží jen na nás co si nakoupíme, pro jaké zboží se rozhodneme. A co na to říká vedoucí prodejny? „Zboží se do obchodů dodává ve velkém balení a tak čím více lidí nakupuje, tím více můžu vzít zboží. Někteří naši zákazníci kupují v prodejně pouze pečivo, což je určitě škoda. Vesnických prodejen totiž ubývá a je třeba tu naši udržet. Vážím si každého, kdo do prodejny přijde, vždyť jsou to ve většině případů nejen zákazníci, ale i moji spoluobčané. A přeji si, aby byli s nákupem spokojeni.“

mav

SÝPKA - ŠPÝCHAR

Tento název, jak každý ví, náleží prostoru, kde se dříve i dnes, uskladňovalo a dodnes někde uskladňuje obilí. Tyto objekty se budovaly s rozvojem zemědělství v 18. a 19. století, i když dochované stavby tohoto druhu pro uchování úrody jsou známy už ze století šestnáctého.

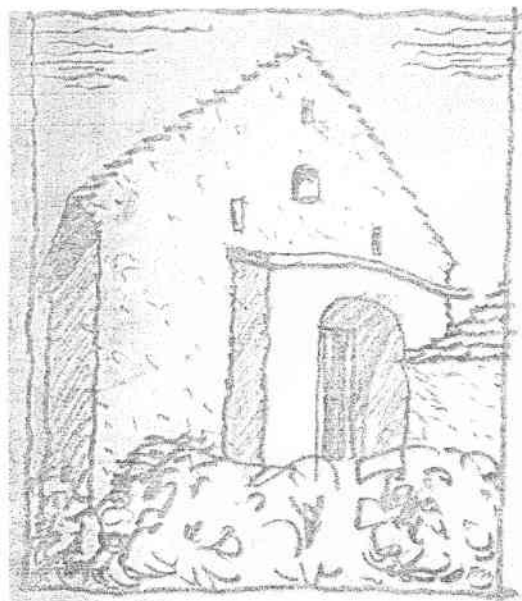
Stavby tohoto druhu se různily tvarem (nejčastěji byly čtvercového nebo obdélného půdorysu), umístěním, aby byly na dohled majitele. Byly přízemní, patrové i vícepodlažní. Někdy byly umístěny nad světnicí, někdy nad sklepem domu.

Různily se co do stavebního materiálu – roubené, kamenné, zděné, smíšené. Například pod samonosnou konstrukcí

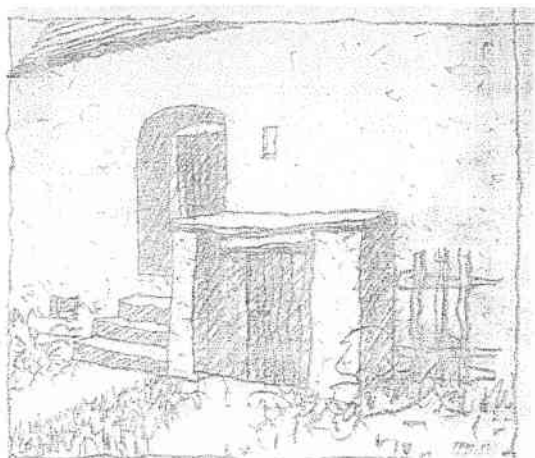
střechy byla kamenná klenba nebo podbíjení s vymazáním tak zvanou lepenicí, což byla směs hlíny, plev a řezané slámy.

Zdvojení konstrukcí střechy mělo funkci tepelně izolační, ale i v případě požáru možnost hořlavou vrchní vrstvu střechy strhnout, a tím zabránit šíření požáru dolů, do stavení a uchovat uskladněnou úrodu.

V naší obci se dochovala řada sýpek, leckdy už neslouží původnímu užívání. Přesto se k nim majitelé chovají téměř pietně, čímž nechci říci, že by je chtěli

Špýchar čp. 12

Špýchar čp. 3 se sklepem

konzervovat., ale cítí jejich příslušnost k celému obytnému souboru usedlosti.

Pro ilustraci uvedu několik příkladů řešení sýpek ve Svěradicích:

Patrové: č.p. 10 – v minulosti byl přízemím průchod do lochu, čp. 5, 50

dále č.p. 12 – viz obrázek (památkově chráněno)

č.p. 18, 58, 60, 68, 28, 23

Vícepodlažní: č.p. 9, v č. p. 1 již zbourána a č. p. 40

S chráněním proti nepřízním přírody (požárů, vysokých teplot a podobným živlům) –

č.p. 72 – kamenná klenba pod střešní konstrukcí (památkově chráněno)

Architektonicky zajímavé uspořádání sýpky a sklípku: č.p. 3 – viz obrázek

Nejsou tu uvedeny všechny zajímavé stavby tohoto druhu z naší obce, nebylo možno je všechny navštívit pro trvalou nebo přechodnou nepřítomnost majitelů. Budiž tato úvaha základem pro podrobnější zkoumání.

Nejenom ve Svěradicích, ale i v okolí můžeme obdobné stavby vidět (projíždíme kolem nich často) a neuvědomujeme si jejich půvab, jejich svébytnost a jejich nedotčenost civilizačními snahami modernistů.

mot

Vydává Obecní úřad ve Svěradicích. K tisku připravuje redakční rada ve složení:

Václav Dušek (vdu), Jindřiška Kalabzová (jka), Jan Koza (jpk) Josef Smitka (jsem), Ing. arch. Tomáš Straňák (mot), Ing. Marie Šulcová (maš), Marie Vojtová (mav)

Počet výtisků: 200. Neprodejně